

30

§

Dr. Gaudi-Nagy Tamás

ügyvéd

§

Európa jogi szakjogász

Iroda: H-1095 Budapest, Gabona u. 10. II. em. 1.
Tel: 216-3088, Tel/fax: 216-2261, mobil: 20-916-5230
E-mail: drgaudi@drgaudi.hu www.drgaudi.hu

Alkotmánybíróság
Fővárosi Törvényszék útján!

Budapest, 2019. június 7.

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 1 067 -0 / 2019
Érkezett:	2019 JÚN 2 1.
Példány:	3
Melléklet:	19 db
Kezelőiroda:	

du!

Tárgy: alkotmányjogi panasz indítvány

Tisztelt Alkotmánybíróság!

██ mellékelt meghatalmazással igazolt jogi képviselőként eljárva az Alkotmánybíróságról szóló **2011. évi CLI. törvény (továbbiakban Abtv.) 27. §-a** alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Ítéletábla 2.Pf.20.862/2016/4/II. számú jogerős ítéletének illetve a Kúria Pfv.IV.21.817/2017/19. számú felülvizsgálati ítéletének az alaptörvény-ellenességét a Fővárosi Törvényszék 65.P.20.990/2015/19. számú ítéletére is kiterjedően megállapítani, és az első-, másodfokú valamint felülvizsgálati ítéleteket megsemmisíteni szíveskedjenek, mert azok sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében és I. cikk (3) bekezdésében előírt jogbiztonsághoz való alkotmányos követelményt, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében előírt tisztességes eljárás (e körben a bírósági határozatok megfelelő indoklásához) való alkotmányos jogot.

A kérelem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I. Az indítványozói jogosultság igazolása

Indítványozó azon polgári peres eljárás felperese volt, mely eljárásban az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 65.P.20.990/2015/19. számú ítéletével elutasította arra irányuló polgári keresetét, hogy a bíróság állapítsa meg azt, hogy az ██████████ mint sajtószerv megsértette a jó hírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy róla mint gyanúsítottól valótlán tényeket állított, személyét jogerős bírósági büntetőítélet hiányában egy terrorszervezet vezérének titulálta, és azt közvetítette a nagyközönség felé, hogy felperes rendkívül súlyos élet elleni bűncselekményeket követett el valamint tervezett elkövetni. Mindezt tette úgy, hogy felperes a sajtószerv cikkeiben szereplő bűncselekményekkel az idézett nyomozati bizonyíték ellenére még csak meggyanúsításra sem került, illetve azokat az idézett bizonyíték sem támasztotta alá.

Továbbá fenti sajtószerv még csak meg sem kísérelte indítványozó megszólaltatását az állításokkal kapcsolatban.

Az elsőfokú ítéletet felperes fellebbezésére tekintettel a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.862/2016/4/II. számú ítéletével helybenhagyta és felperes jogvédelem iránti keresetét elutasította.

A jogerős ítélettel szemben felperes jogszabálysértésre hivatkozással, felülvizsgálati kérelemmel élt a Kúriához. A Kúria Pfv.IV.21.817/2017/19. számú felülvizsgálati ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Megállapítható tehát, hogy az alaptörvény-ellenes ítéletek egyedi ügyben születtek, és abban az indítványozó, mint felperes vett részt, így érintettsége fennáll, és ezért az Abtv. vonatkozó §-a szerint jogosult az indítvány előterjesztésére.

Az indítványozó mind a Fővárosi Törvényszék elsőfokú, mind a Fővárosi Ítéltábla jogerős, mind a Kúria felülvizsgálati ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kéri.

Bár az Ítéltábla ítélete jogerős és végrehajtható határozatnak minősül, azonban indítványozó azzal szemben felülvizsgálati kérelemmel élt, és a hatályban fenntartó kúriai ítéletet követően, annak kézbesítésétől számított törvényi határidőn belül terjeszti elő panasz indítványát.

Figyelemmel arra, hogy az indítványozó a jogerős ítélet ellen alkotmányjogi panaszt nem terjesztett elő, valamint figyelemmel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásában érdemben vizsgálta a benyújtott felülvizsgálati kérelmet, és érdemi vizsgálatot követően a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, így a 3358/2012. (XII.5.) AB végzésben foglaltakra is tekintettel indítványozó a felülvizsgálati ítélettel szemben jogosult a panasz előterjesztésére.

Mind az elsőfokú, mind a jogerős mind az azt hatályában fenntartó felülvizsgálati ítélet sérti az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait, az alkotmányos követelményeket, ugyanis az ítéleteket hozó bíróság, a Magyar Állam igazságszolgáltatásra hivatott intézménye ítéleteit lényegében nem jogszabályi előírásokra, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény vonatkozó rendelkezéseire, hanem teljességgel a Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) mint jogalkalmazó szerv PK 14. számú állásfoglalásában foglaltakra alapította, sőt, a korábban kifejezetten a sajtóhelyreigazítási ügyekben történő joggyakorlat egységessége érdekében hozott állásfoglalásban foglaltakat is kiterjesztően értelmezve döntött kérelmező személyiségi jogi perében, de még ezen kiterjesztést is helytelenül végezte el.

Ezen felül a bíróságok ítéleteikben – megsértve a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog körébe tartozó indoklási kötelezettség követelményét – a kérelmező folyamatosan, valamennyi eljárási szinten előterjesztett kérelmei ellenére sem jelölték meg szó szerint azokat az állítólagos büntetőeljárás bizonyítékban található szövegrészeket a teljes szöveggörnyezettel együtt, melyek megegyeznek a támadott alperesi állításokkal és ezáltal alátámasztják azokat.

Az eljáró bíróságok felperes jogvédelem iránti keresetét arra hivatkozással utasították el, hogy az alperes nem állított valótlan, mert a büntetőeljárásban fellelhető nyomozati bizonyítékokban – egy bizonyos hangfelvételen illetve ██████████ nűvallomásaiban – elhangzottakra hivatkozással tette tényállításait felperesről. Ítékezésük során pedig a PK. 14. számú állásfoglalásban foglaltakat kiterjesztően értelmezve kellett figyelembe venniük és ezen kiterjesztett értelmezés alapján kellett döntésüket meghozniuk.

A PK 14. annak idején bírósági eljárásokról való tudósítások kapcsán született és kimondta, hogy nem lehet a sajtószervet perelni, „ha a valóságnak megfelelően közli a vádirat, illetőleg a büntető bírósági tárgyalás, a nem jogerős büntető bírósági ítélet tartalmát, közöttük a vádlott védekezését is”.

Vagyis a tudósításnak az adott ügyben mind a vád-, mind a terhelti oldal érveit be kell mutatnia.

Azóta a gyakorlatban a bíróságok ezt az állásfoglalást önkényesen kiterjesztve értelmezik már a büntető ügyek nyomozati szakaszára is. Viszont indítványozó álláspontja szerint kiterjeszteni csak úgy lehet, ha az állásfoglalás minden elemét kiterjesztjük.

Ebből pedig logikailag következik, hogy egy nyomozati anyag bemutatása kapcsán, az abban elhangzott jóhírnév rombolására alkalmas közlésekkel kapcsolatban – és különböző elkövetett vagy tervezett bűncselekményekkel összefüggésbe hozni valakit, kétségtelenül a jó hírnevét romboló dolog – a sajtószervnek az érintett gyanúsítottat vagy legalább annak védőjét is meg kell szólaltatnia. (Mivel a bírósági tárgyalással ellentétben, itt esetleg nehézkes egy előzetesben ülő személyt megszólaltatni, ezért ha megpróbálják, de nem sikerül, akkor itt elfogadható a védő megkeresése is, de ezt minimálisan meg kell tenni.)

És hogy ez a kiterjesztési logika helyénvaló, erre utal a 34/2017. (XII. 11.) AB számú Alkotmánybírósági Határozat szövege is, mely ugyan egy sajtótájékoztatón elhangzott jóhírnév sértő állítások kapcsán született - de nyilvánvalóan egy nyomozásról szóló tudósítás/interjú esetében is ugyanúgy helytálló -, és amely határozat a sajtószervet mentesíti a személyiségi jogsértés terhe alól, amennyiben az adott dologról szöveghűen, saját értékelés nélkül tudósít és „a jóhírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosít (vagy a válaszadás lehetőségét felkínálja)”.

Indítványozó egyik fő problémája pont az volt az alperes cikkeivel kapcsolatban, hogy alperes még csak meg se kísérelte egyszer sem, hogy felperest vagy legalább a védőjét megszólaltassák a lejátszott hangfelvételek vagy a büntetőeljárás tanúja, [REDACTED] által előadott dolgok kapcsán. Miközben még a PK 14. számú állásfoglalás is előírja ezt egyértelműen számukra.

Ez a következetesen alkalmazott gyakorlat még abban az esetben is jogsértővé tenné a cikkeket, ha az azokban szereplő közlések minden más szempontból megfelelnek a jogszabályi követelményeknek.

És indítványozó ezen kifogására a bíróságok az ítéleteik szövegében egyetlen egyszer sem reagáltak semmit, mintha ez nem is szerepelt volna beadványaiban, érvelései között.

Ez a bírói gyakorlat, bírósági hozzáállás jogállamban nyilvánvalóan megengedhetetlen és már önmagában is alkotmányellenessé teszi az ítéleteket.

Indítványozó álláspontja szerint alapvető alkotmányossági kérdés, és rendkívül sérti a jogbiztonságot az, ha a jogalkalmazó szervek ítéleteiket a kifejezett jogszabályi rendelkezés helyett (1959. évi IV. törvény 75. § (1) bekezdése és 78. § (1)-(2) bekezdései) egy jogforrásnak nem minősülő jogalkalmazói kollégiumi állásfoglalás előírásaira (sőt, azokat kiterjesztően értelmezve, ráadásul rossz logikával kiterjesztve) alapítják.

Szintén alkotmányos kérdés az is, ha a jogalkalmazó szervek (hatóságok, bíróságok) az Alaptörvényben és a nemzetközi egyezményekben biztosított tisztességes eljáráshoz való jog követelményét megsértik, és egyetlen bírósági szinten sem tesznek eleget a minimálisan elvárható indoklási kötelezettségüknek.

Indítványozó álláspontja szerint az elsőfokú, a jogerős és a felülvizsgálati ítélet sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében előírt jogbiztonsághoz való alkotmányos követelményt, valamint a XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében előírt tisztességes eljáráshoz (e körben a bírósági határozatok megfelelő indoklásához) való alkotmányos jogot.

Indítványozó részére a felülvizsgálati ítéletet 2019. április 10. napján kézbesítették, így indítványa törvényi határidőben előterjesztettnek minősül.

Az Abtv. 29. §-ban megfogalmazott „alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés”, mely a panaszindítvány befogadásának törvényi feltétele, indítványozó álláspontja szerint a fentiek fényében egyértelműen fennáll.

Alapvető – az Alkotmánybíróság ügykörébe tartozó – alkotmányjogi probléma ugyanis, hogy a bíróságok a jogbiztonság követelményének teljesítése során jogosultak-e ítéleteiket a törvényi rendelkezések helyett tisztán jogalkalmazói állásfoglalásokban foglalt iránymutatásokra alapítani, ráadásul ezeket is helytelenül és kiterjesztően értelmezve, valamint a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog követelményére figyelemmel megtehetik-e azt, hogy ítéleteikben határozatukat nem indokolják megfelelően, a bíróság előtti jogvita lényegét jelentő tényállításokat - melyek ítéleteik szerint megtalálhatóak a nyomozati bizonyítékokban (ezért döntésük szerint az ezekkel megegyező alperesi kijelentések nem tekinthetők jogsértőnek) - nem tüntetik fel ítéleteik indoklásában.

2. Az alaptörvény-ellenesség érdemi indokolása

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése alapján *Magyarország független, demokratikus jogállam.*
Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján *Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg.*

Ahogy azt az Alkotmánybíróság számos eseti döntésében is kifejtette, az Alaptörvény jogállamiság klauzulája magában foglalja a jogbiztonság kritériumát. A jogbiztonság a közhatalom gyakorlásának kiszámíthatóságát jelenti. Követelmény, amely szerint a közhatalmat gyakorló állami szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által meghatározott működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket.

Kérelmező álláspontja szerint e körbe tartozik azon követelmény is, hogy az alapvető, Alaptörvény által is biztosított személyiségi jogának (jó hírnévhez való jog) megsértése kapcsán folyó bírósági eljárásban a bíróság a felekre kötelező döntését elsősorban a törvényekre, törvényi előírásokra alapítsa, és ítélezése során a jogvita eldöntésekor jogszabálynak nem minősülő jogalkalmazói állásfoglalások előírásait legfeljebb iránymutatóként alkalmazza.

Kérelmező esetében sajnos ezen követelményt sem az első- sem a másodfokú bíróság sem a Kúria nem tartotta meg, valamennyi ítélet indoklásában az szerepel, hogy a döntés kifejezetten az ügynevezett PK. 14. számú kollégiumi állásfoglalás előírásaira alapozva került meghozatalra. Ráadásul ezen előírásokat sem helyesen alkalmazva.

Indítványozó álláspontja szerint mindez sérti a jogbiztonság elvét, ezért az ilyen alaptörvény-ellenes ítélet megsemmisítésének van helye.

A támadott ítéletek egy másik ok miatt is alaptörvény-ellenesnek minősülnek az alábbiak szerint.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése alapján *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.*

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján pedig *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*

A fenti alaptörvényi rendelkezések alkotmányos követelményként rögzítik mind a hatósági mind a bírósági eljárásokban a tisztességes eljárás biztosítását.

Ezen rendkívül fontos és garanciális követelményt az Emberi Jogok Európai Egyezménye is rögzíti 6. cikkében, melybe a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlatának megfelelően beletartozik a bírósági döntések megfelelő indoklása iránti követelmény is.

A tisztességes eljáráshoz való jog keretein belüli indoklási kötelezettség ugyan nem jelenti azt, hogy a bíróságok ítéletüket minden egyes kérdésben aprólékos részletességgel lennének kötelesek megindokolni, azonban a bírói döntés indoklásának kellően részletesnek kell lennie ahhoz, hogy az érintett számára a döntés megfelelően értelmezhető legyen, az alapján megfelelően élhessen jogorvoslati jogával. A bíróságok indoklási kötelezettség körében több mulasztást is elkövettek.

Egyrészt ítéleteikben nem reagáltak az indítványozó folyamatosan hangoztatott azon felvetésére, hogy miért nem vizsgálták azon tényt, miszerint alperes cikkeit úgy szerkesztette, hogy indítványozó álláspontját abban nem ismertette.

Az Alkotmánybíróság 34/2017. (XII.11.) AB határozatában is hangsúlyozta azt, hogy a „kijelentésekről hűen, saját értékelés nélkül tudósító, a közlések beazonosítható forrását egyértelműen megjelölő és a jóhírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosító (vagy a válaszadás lehetőségét felkínáló) médiatartalom-szolgáltató a sajtószabadság által védett alkotmányos küldetését teljesíti, így e tevékenységét nem lehet a személyiségi jogsértés polgári jogi szankcióit megalapozó híresztelésként értékelni”.

Fentiek alapján tehát a sajtószerv kötelezettsége az érintett személy cáfolatának is helyet biztosítani tudósításában, azonban ennek az alperesi sajtószerv nem tett eleget, azt indítványozótól megtagadta, meg sem kísérelte sem indítványozót sem legalább a védőjét megszólaltatni cikkeiben.

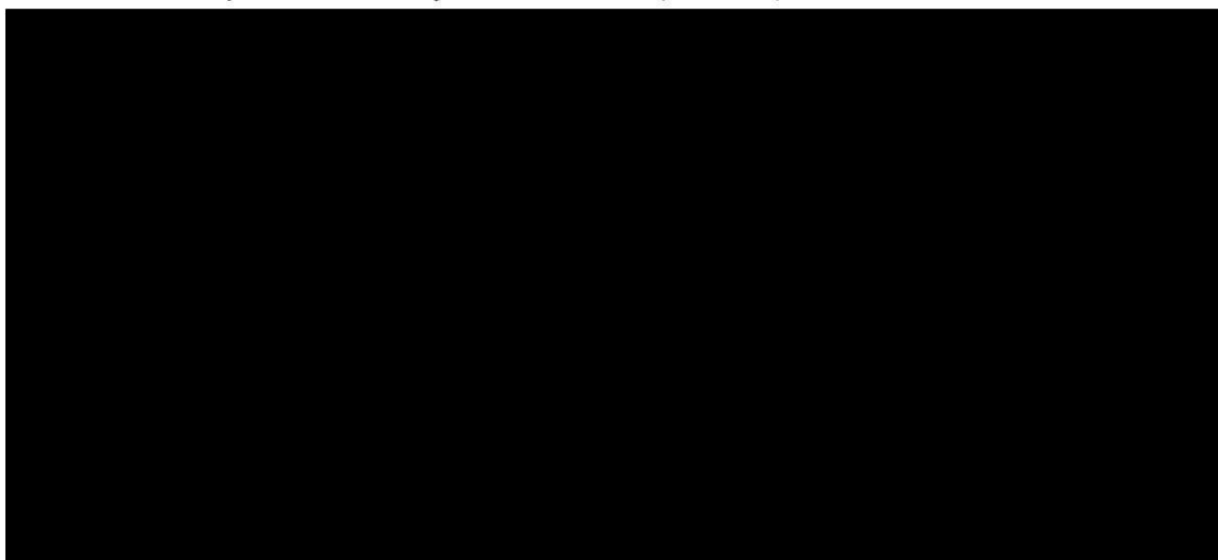
A bíróságok ennek ellenére egyetlen egyszer sem reagáltak semmit indítványozónak azon felvetésére, hogy még a PK 14. szerint is, de az idézett AB határozat értelmében is kötelessége lett volna alperesnek a jóhírnev sértő kitételek kapcsán indítványozót is megszólaltatni vagy legalább ezt megkísérelni és amennyiben nem sikerül, akkor védőjét megkeresni.

Miközben ez egyértelműen nem részletkérdés, hanem alapvető elvi kérdés az ügyben, amiben a bírósági állásfoglalás nyilvánvalóan kötelező lett volna.

Indítványozó álláspontja szerint ez olyan mulasztás a bíróságok részéről, ami ítéleteik megsemmisítését indokolja.

Az indoklási kötelezettség megsértése továbbá abban is megnyilvánul, hogy bár indítványozóról az [REDACTED] internetes oldalán cikkeiben több olyan súlyos tényállítást is közölt, melyek alkalmasak jó hírnevének megsértésére, azonban a bíróságok ítéleteikben azt állapították meg, hogy ezen tényállításokat valamennyi esetben kétséget kizáróan alátámasztják a nyomozati bizonyítékok (ezáltal valóság) viszont ítéleteikben nem idézték be szó szerint ezeket a nyomozati iratokban található állítólagos szövegrészeket.

E körben indítványozóról az alábbi, jó hírnevét sértő tényállítások jelentek meg:

Indítványozóval, mint felperessel szemben büntetőeljárás volt (és jelenleg is van) folyamatban, amiben jelenleg még elsőfokú ítélet sincs. Ezen büntetőeljárás nyomozati bizonyítékai többek között egy állítólagosan [REDACTED] által készített hangfelvétel, melyen ő nem is felperessel, hanem egy felperestől független másik személlyel beszél, továbbá az ő tanúvallomása.

Mind az elsőfokú mind a másodfokú bíróság, mind a Kúria ítéletében azt állapította meg, hogy ezen nyomozati bizonyítékok szövegrészletei alapján tette alperes indítványozóról a fentebb ismertetett különböző súlyú bűncselekmények elkövetésével kapcsolatos tényállításokat, azonban ítéleteik indoklásában nem jelölték meg kielégítő jelleggel, hogy pontosan hol és milyen formában szerepelnek a sérelmezett alperesi tényállításokkal azonos szövegrészek a nyomozati bizonyítékokban.

Bár a jogerős ítéletábrai ítélet hivatkozik indoklásában [REDACTED] tanúkihallgatási jegyzőkönyvének részleteire, azonban felületesen, rendkívül elnagyoltan, és saját interpretációjában. Csak megállapítja, hogy nevezett személyeket (pl. Lendvai Ildikó) a jegyzőkönyv megemlíti, de elmulasztja idézni a cikkbeli állításokat szó szerint tartalmazó jegyzőkönyv részleteket. Ezáltal pedig felperes megfosztódik azon lehetőségtől, hogy bizonyíthassa, a bíróság által hivatkozott részletek egyáltalán nem támasztják alá az alperesi kijelentéseket.

Indítványozó valamennyi bírósági szinten kihangsúlyozta, hogy alperesnek indítványozóról tett fenti tényállításai az általa közvetített tartalommal sehol nem szerepelnek a nyomozati iratok között.

Ez egyértelműen megállapítható, ha a hivatkozott büntetőeljárás jegyzőkönyveket teljes egészében vizsgáljuk.

Indítványozó kiemelte például, hogy a jegyzőkönyvben szereplő „az Orbán idején ugyanez fog menni” kijelentésről (ítéletábrai ítélet 6. oldal 3. bekezdés) a tanúkihallgatási jegyzőkönyvet végigolvasva megállapítható, hogy az az utcai tüntetésekre vonatkozik, nem pedig merényletekre. A kijelentést tehát az Ítéletábra önkényesen más cselekménnyel azonosította, mely rendkívül lényeges, a per kimenetelét meghatározó tévedés, és melynek cáfolatára csak akkor lett volna lehetősége indítványozónak mint felperesnek ha a tanúkihallgatási jegyzőkönyv tartalmát is kifejezetten, kellő részletességgel tartalmazza az ítéleti indoklás.

Ha pedig indítványozó mint felperes érvelése kapcsán megállapításra kerülne, hogy róla a büntetőeljárás jegyzőkönyveiben nem szerepelnek olyan kijelentések melyeket az alperesi tényállítások tartalmaznak, akkor a jogszabályi rendelkezések (Ptk. és Pp.) alapján úgy kell tekinteni, hogy az alperesi sajtószerv nem tudott eleget tenni bizonyítási kötelezettségének, azaz az általa indítványozóról tett sértő tényállítások valószínűleg tekintendők. Mindez azzal kellene, hogy járjon, hogy a bíróság a személyiségi jogsértést megállapítja.

Látható tehát, hogy az indítványozó által érvényesített jog elbírálása szempontjából kardinális kérdés, hogy a róla tett alperesi tényállítások ilyen formában és ilyen tartalommal szerepelnek-e a nyomozati bizonyítékokban, ugyanis a bíróságok erre figyelemmel fogadják el azokat valószínűleg, a sajtó ezen tevékenységét valószínűleg tájékoztatásnak.

Indítványozó álláspontja szerint nem spórolható tehát el az ítéletek indoklásából az egyes alperesi állításokat igazoló azon jegyzőkönyv szövegrészletek és azok széles körű szöveggörnyezete feltüntetése, amelyek a nyomozati bizonyítékban állítólagosan fellelhetők.

Amíg ugyanis a bírósági ítéletek indoklása nem tartalmazza szó szerint tételesen, hogy milyen szövegrészletekre alapozza a bíróság a kereset elutasítását (pl. a hangfelvétel vagy a nyomozati anyag azon részletét, ami kifejezetten azt tartalmazza, hogy indítványozó Lendvai Ildikó, Horváth Ágnes, Molnár Lajos vagy épp Lapid Lajos ellen igazoltan merényletre készült) addig indítványozó felperesként nem is kerülhet olyan helyzetbe, hogy vitathassa a valószínűleg megfelelő közlésnek minősítést, azaz hiányzik az ítéletek megalapozottsága.

A fentiek ellenére egyik bírósági ítélet indoklásában sem lelhetők fel azonban ezen, az alperesi tényállításokkal azonos, azok valószínű voltát a bíróságok szerint emiatt alátámasztó szövegrészek.

A jogerős ítélet indoklásában a másodfokú bíróság például kifejti ugyan, hogy a Nemzeti Nyomozó Iroda Bűnügyi Főosztályának Terrorizmus és Extrémizmus Elleni Osztálya 2009. április 7-ei tanúkihallgatási jegyzőkönyve a 7. oldalon említi Lendvai Ildikó elleni, a 13. oldala Horváth Ágnes elleni támadást, de ezen állítását igazolandó mégsem idézte be indoklásában azon jegyzőkönyv részleteket, melyek álláspontja szerint kifejezetten Lendvai Ildikó vagy Horváth Ágnes megtámadásáról szólnak, miközben ráadásul indítványozó ezt folyamatosan követelte. Nyilván azért nem, mert ilyeneket nem lehet idézni.

Indítványozó személyét rendkívül súlyos bűncselekményekkel hozzák összefüggésbe az alperesi tényállítások, így joggal várható el a bíróságoktól, hogy amennyiben azt állapítják meg, hogy ezen alperesi tényállítások valóságok, úgy pontosan tüntessék fel ítéleteik indoklásában az ezt igazoló szövegrészeket, ne csupán visszahivatkozzanak nyomozati bizonyítékokra.

A bíróságok a fentiek elmulasztásával ítéleteikben nem tettek eleget indoklási kötelezettségüknek, mely megalapozza a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jog megsértését.

A bíróságok mulasztásával szemben indítványozó valamennyi bírósági szinten kihangsúlyozta, hogy az általa támadott fenti alperesi tényállítások valótlanok, ugyanis azokat nem tartalmazza egyetlen nyomozati bizonyíték sem. Ezt alátámasztandó beadványaiban – köztük az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezésében és a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében – sorra végig is vette, hogy az egyes sérelmezett tényállításokban szereplő személyekkel, szervezetekkel kapcsolatosan pontosan mit és milyen formában tartalmaznak a nyomozati bizonyítékok (■■■■■■■■■■ fele hangfelvétel és tanúvallomása).

Itt kell megjegyezni, hogy a ■■■■■■■■ nyomozati vallomásának a polgári peres eljárásba bizonyítékként való bevonása is jogszerűtlen volt. Hisz alperes sajtóközlései soha nem hivatkoztak arra, hogy ők „megszerezték ezt a vallomást és erről tudósítják a nagyérdeműt”. Mindig csak az volt, hogy ■■■■■■■■ állított dolgokat, amik kapcsán az állítólagosan általa készített hangfelvételekre hivatkozik csak ő is kizárólag, amiket (vagy azok valamely részét) adta át a sajtónak. Tehát a sajtónak ez az egy nyomozati bizonyíték állt rendelkezésére, vagyis csak erre hivatkozhatnának, mint „hiteles forrásra” a tájékoztatásaik magyarázata során, másra nem.

Mert ha a tudósításokban az egyedüli „kiszivárgott bizonyítékként” hangoztatott hangfelvételek mellé, a polgári bíróság jogosult beemelni más bizonyítékot is (■■■■■■■■■■ tanúvallomása), akkor jogosan felmerülhet az igény indítványozó részéről is, hogy megint más vallomásokat, szakértői véleményeket is emeljen be, amik az előzőeket adott esetben cáfolják.

Ez így akár a teljes nyomozati anyag beemeléséig és értékeléséig is elmehetne, ami ellen maga a polgári bíróság is tiltakozott, hogy az neki nem feladata. Akkor viszont kizárólag az egyetlen hangfelvételt és tanúvallomást vizsgálhatná, hogy mit támaszt alá vagy mit nem.

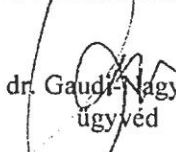
3. Összegzés, záró rész

Az alkotmányjogi panaszindítvány érdemi indoklásában kifejtettekre indítványozó ezúton kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alaptörvény-ellenes elsőfokú, jogerős és felülvizsgálati ítéleteket megsemmisíteni szíveskedjenek.

Indítványozó nyilatkozik, hogy az ügyben volt folyamatban felülvizsgálati eljárás, mely érdemi döntéssel már lezárult, a törvényesség érdekében egyéb jogorvoslati eljárás illetve perújítás nincs folyamatban.

Indítványozó továbbá az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel nyilatkozik, hogy a jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványában szereplő személyes adatai nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

A kérelem kedvező elbírálásában bízva tisztelettel:

§ **Dr. Gaudi-Nagy Tamás** §
§ **ügyvéd** §
Európa jogi szakjogász
Cím: H-1095 Budapest, Gabona u. 10. II. em. I.
Tel.: (36-1) 216-3088, Tel/fax: (36-1) 216-2261
E-mail: drgaudi@drgaudi.hu Http: www.drgaudi.hu
Adatszám: 57117236-2-43 Kamrai azonosító: 14938
2.

Mellékletek:

- 1.sz. melléklet meghatalmazás
- 2.sz. melléklet a Fővárosi Törvényszék 65.P.20.990/2015/19. sz. ítélete
- 3.sz. melléklet a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.862/2016/4/II. jogerős ítélete
- 4.sz. melléklet a Kúria Pfv.IV.21.817/2017/19. sz. felülvizsgálati ítélete